

Sygn. akt VII U 504/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 lutego 2018 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Małgorzata Jarząbek

Protokolant: sekretarz sądowy Monika Bąk- Rokicka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 12 lutego 2018 r. w Warszawie

sprawy M. H.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

o podleganie ubezpieczeniom społecznym

z udziałem (...) Sp. j. (...) w W.

na skutek odwołania M. H.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

z dnia 11 stycznia 2016 roku, znak: (...)

1. zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że stwierdza, iż M. H. jako wspólnik (...) Sp. j. (...) w W. nie podlega obowiązkowo ubezpieczeniom: emerytalnemu, rentowym oraz wypadkowemu w okresach wskazanych w sentencji zaskarżonej decyzji,
2. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. na rzecz M. H. kwotę 360 (trzysta sześćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

UZASADNIENIE

Dnia 19 lutego 2016 r. (data prezentaty w ZUS) **M. H.**, działając za pośrednictwem pełnomocnika, wniósł odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z 11 stycznia 2016 r. nr (...) w przedmiocie podlegania obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowemu i wypadkowemu. Pełnomocnik odwołującego zaskarżył powyższą decyzję w całości, zarzucając jej naruszenie przepisów prawa materialnego i wniósł o jej zmianę poprzez stwierdzenie, że odwołujący nie podlega obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu od dnia 1 maja 2008 r.

W uzasadnieniu odwołania pełnomocnik odwołującego wskazał, że ze skarżoną decyzją organu rentowego nie sposób się zgodzić, gdyż jest sprzeczna z powszechnie obowiązującymi przepisami prawa. W ocenie pełnomocnika, organ rentowy nie wskazał wprost jak wyglądał proces oceny zgromadzonego materiału dowodowego, ani jakie okoliczności stanowiły podstawę decyzji, w związku z czym wydaje się, że przedmiotowa decyzja została wydana z uwagi na fakt, że M. H. figuruje w KRS jako wspólnik firmy (...) Sp. j. w W. oraz jako osoba prowadząca działalność gospodarczą opodatkowaną na zasadach ogólnych podatkiem liniowym. Pełnomocnik wskazał, że tytułem

podlegania ww. ubezpieczeniom jest faktyczne wykonywanie działalności gospodarczej, zaś wpis do KRS ma jedynie charakter deklaratoryjny. Odwołujący w dniu 1 maja 2008 r. wystąpił do Sądu Gospodarczego o ogłoszenie upadłości przedsiębiorstwa, jednakże wniosek został oddalony ze względu na brak aktywów pozwalających na pokrycie kosztów postępowania upadłościowego, a ponadto w deklaracji podatkowej za 2008 rok wykazał znaczną stratę, podobnie jak inni wspólnicy spółki. Dodatkowo firma (...) dnia 15 maja 2008 r. została wykreślona z rejestru płatników składek ZUS, nie zatrudnia pracowników i nie było w niej żadnego obrotu, co oznacza, że przedsiębiorstwo nie funkcjonowało (odwołanie k. 2-6 a.s.).

W odpowiedzi na odwołanie z dnia 21 marca 2016 r. **Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.** wniósł o oddalenie odwołania M. H..

Uzasadniając stanowisko organu rentowego działający w jego imieniu pełnomocnik wyjaśnił, że na skutek zainicjowanego wnioskiem odwołującego postępowania wyjaśniającego ustalił, że M. H. dokonał zgłoszenia do ubezpieczenia zdrowotnego oraz do ubezpieczeń społecznych z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej w okresie od 1 stycznia 1999 r. do 31 lipca 2008 r. oraz do ubezpieczenia zdrowotnego od 1 sierpnia 2008 r. Dodatkowo organ rentowy ustalił, że w poszczególnych okresach na przełomie lipca 2010 roku i października 2013 roku nie posiadał innego, poza prowadzoną działalnością gospodarczą, tytułu do ubezpieczeń społecznych. W oparciu o powyższe organ rentowy wydał skarżoną decyzję (odpowiedź na odwołanie k. 8-9 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Odwołujący M. H., wspólnie z drugim wspólnikiem - E. S., prowadził działalność gospodarczą jako wspólnik firmy (...) s.c. (...). W październiku 2001 r. spółka cywilna została przekształcona w spółkę jawną i była prowadzona pod firmą (...) Sp. j. (...) (dalej również jako (...) Sp. j.) (informacja odpowiadająca odpisowi aktualnemu z KRS k. 100-104 a.s.).

Przedmiotem działalności spółki był transport międzynarodowy. Firma zatrudniała około 10 pracowników – kierowców. Początkowo firma posiadała około 10 własnych samochodów, w późniejszym okresie działalności samochody pochodziły przede wszystkim z leasingu. Na koniec 2007 roku spółka posiadała 2 samochody osobowe marki P. oraz 2 samochody ciężarowe marki V. i I., a ponadto leasingowane samochody ciężarowe marki V. z naczepami (zeznania świadków: E. S. k. 29-30 a.s., W. W. k. 30 a.s., E. H. k. 30 a.s., R. H. k. 127-128 a.s., D. B. – e-protokół 00:02:17-00:13:57 płyta CD k. 83 a.s., zeznania odwołującego k. 128-130 a.s.).

Na przełomie lat 2006 i 2007 zaczęły się kłopoty finansowe spółki. Ich przyczyną były niekorzystne zmiany na rosyjskim rynku transportowym i spedycyjnym, które utrudniały prowadzenie działalności transportowej na wschód, zwiększenie się konkurencji na rynku Europy Zachodniej, a także wzrost cen paliwa i niski kurs walut. Ponadto spółka otrzymywała mniej zleceń niż w ubiegłych latach. Z powyższych przyczyn doszło do powstania zadłużenia z kart paliwowych – spółka zalegała z płatnościami za paliwo i nie miała środków pieniężnych na ich pokrycie, w efekcie czego doszło do zablokowania kart paliwowych. Pod koniec 2007 roku powstało zadłużenie wobec Zakładu Ubezpieczeń Społecznych i Urzędu Skarbowego. Odwołujący pożyczał pieniądze, aby pokryć zaległości (zeznania świadków: E. S. k. 29-30 a.s., W. W. k. 30 a.s., E. H. k. 30 a.s., R. H. k. 127-128 a.s., D. B. – e-protokół 00:02:17-00:13:57 płyta CD k. 83 a.s., zeznania odwołującego k. 128-130 a.s.).

Ostatnie zlecenie odwołujący przyjął w styczniu 2008 roku. Już wówczas firma (...) Sp. j. traciła leasingowane samochody. W lutym 2008 roku spółka zwolniła pracowników i sprzedała pozostałe samochody osobowe i ciężarowe. Część samochodów spółki została odebrana przez Urząd Skarbowy i zlicytowana. Do końca kwietnia 2008 roku spółka zaprzestała działalności (zeznania świadków: E. S. k. 29-30 a.s., W. W. k. 30 a.s., E. H. k. 30 a.s., R. H. k. 127-128 a.s., D. B. – e-protokół 00:02:17-00:13:57 płyta CD k. 83 a.s., zeznania odwołującego k. 128-130 a.s.).

W połowie 2008 roku M. H. i E. S. doszli do wniosku, że dalsze prowadzenie działalności nie ma sensu ze względu na straty finansowe i postanowili ogłosić upadłość. Wniosek o ogłoszenie upadłości został złożony dnia 1 maja 2008 r. w Sądzie Rejonowym dla Warszawy Pragi-Północ w Warszawie. Wniosek został jednak oddalony na mocy postanowienia Sądu Gospodarczego z dnia 4 lipca 2008 r. z uwagi na brak środków finansowych umożliwiających przeprowadzenie postępowania upadłościowego (zeznania świadka E. S. k. 29-30 a.s., zeznania odwołującego k. 128-130 a.s., oświadczenie z 20.12.2012 r. – nieoznaczona karta a.r.).

Z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej odwołujący i jego współniczka E. S. notowali wykazywali straty od 2007 roku. W 2008 roku ubezpieczony z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej zanotował stratę w wysokości 21.868,89 zł, zaś spółka w wysokości 43.737,78 zł. W zeznaniach podatkowych PIT-36L za lata 2009-2014 odwołujący wykazywał zerowe przychody oraz zerowe koszty uzyskania przychodu. W latach 2010-2012 przychód z prowadzenia działalności wyniósł 0,00 zł (druki PIT-36L za lata 2008, 2010-2012, informacja z US w W. – nieoznaczone karty a.r.).

Po zakończeniu prowadzenia działalności gospodarczej odwołujący przez pewien czas korzystał z pomocy finansowej syna, następnie podejmował prace dorywcze. Od 2011 roku odwołujący pracował jako kierowca w firmie należącej do L. S. (1). W 2009 roku odwołujący uzyskał dochód z tytułu zatrudnienia na umowie o pracę w wysokości 13.643,28 zł, w 2013 roku – 17.477,20 zł, w 2014 roku – 20.185,00 zł (zeznania świadków: L. S. (1) k. 30-31 a.s., R. H. k. 127-128 a.s., D. B. – e-protokół 00:02:17-00:13:57 płyta CD k. 83 a.s., zeznania odwołującego k. 128-130 a.s., zeznania podatkowe – nieoznaczone karty a.r.).

W grudniu 2012 roku odwołujący przedłożył w Urzędzie Skarbowym w W. druk VAT-Z – zgłoszenie o zaprzestaniu wykonywania czynności podlegających opodatkowaniu podatkiem od towarów i usług (druk VAT-Z – nieoznaczona karta a.r.).

W dniu 19 sierpnia 2015 r. M. H. złożył w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych(...) Oddziale w W. podanie o uznanie daty 1 maja 2008 r. dniem zakończenia działalności gospodarczej (...) Sp. j. wskazując, że od tego dnia nie prowadzi żadnej działalności gospodarczej. W odpowiedzi na powyższy wniosek organ rentowy pismem z dnia 1 października 2015 r. poinformował odwołującego, że nie może uznać ww. daty za dzień zakończenia działalności gospodarczej. Ustosunkowując się

do pisma organu rentowego M. H. w dniu 30 października 2015 r. wniósł o wydanie decyzji administracyjnej (podanie z 18.08.2015 r., pismo ZUS z 01.10.2015 r., wniosek z 30.10.2015 r. – nieoznaczone karty a.r.).

Pismem z dnia 16 listopada 2015 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych zawiadomił odwołującego o wszczęciu postępowania w przedmiocie podlegania przez niego obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym oraz ustalenia podstawy wymiaru składek z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności. Po przeprowadzeniu postępowania organ rentowy wydał w dniu 11 stycznia 2016 r. decyzję nr (...), na podstawie której stwierdził, że M. H. jako wspólnik jednoosobowej spółki z ograniczoną odpowiedzialnością oraz wspólnik spółki jawnej podlega obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym oraz wypadkowym w okresie:

- od 1 stycznia 1999 r. do 20 lipca 2008 r.,
- od 1 lipca 2010 r. do 30 kwietnia 2011 r.,
- od 15 października 2011 r. do 9 grudnia 2011 r.,
- od 18 marca 2012 r. do 31 maja 2012 r.,
- od 13 października 2012 r. do 31 października 2012 r.,
- od 22 kwietnia 2013 r. do 5 maja 2013 r.,

- od 1 października 2013 r. do 25 października 2013 r.

Ponadto organ rentowy stwierdził, że podstawa wymiaru składek odwołującego w ww. okresach wynosi:

- na ubezpieczenie emerytalne i rentowe oraz wypadkowe: od lipca do grudnia 2010r.
 - 1.887,60 zł; od stycznia do kwietnia i od października do listopada 2011 r.
 - 2.015,40 zł; w grudniu 2011 r. – 585,12 zł; w marcu 2012 r. – 955,43 zł; od kwietnia do maja 2012 r. – 2.115,60 zł; w październiku 2012 r. – 1.296,66 zł; w kwietniu 2013 r. – 668,34 zł; w maju 2013 r. – 359,33 zł; w październiku 2013 r. – 1.796 zł.
- na ubezpieczenie zdrowotne: od lipca do grudnia 2010 r. – 2.592,46 zł; od stycznia do grudnia 2011 r. – 2.704,31 zł; od marca do maja i w październiku 2012 r.
 - 2.828,31 zł; od maja do kwietnia i w październiku 2013 r. – 2.908,13 zł
- na Fundusz Pracy: od lipca do grudnia 2010 r. – 1.887,60 zł; od stycznia do kwietnia i od października do listopada 2011 r. – 2.015,40 zł; w grudniu 2011 r. – 585,12 zł; w marcu 2012 r. – 955,43 zł; od kwietnia do maja 2012 r. – 2.115,60 zł; w październiku 2012 r. – 1.296,66 zł; w kwietniu 2013 r. – 668,34 zł; w maju 2013 r. – 359,33 zł; w październiku 2013 r. – 1.796 zł.

(zawiadomienie o wszczęciu postępowania, skarżona decyzja ZUS z 11 stycznia 2016 r. – nieoznaczone karty a.r.).

Sąd Okręgowy ustalił powyższy stan faktyczny na podstawie zgromadzonego w toku postępowania materiału dowodowego, obejmującego dowody z dokumentów, zeznań świadków i odwołującego. W ocenie Sądu zebrane w sprawie dowody były wiarygodne, ich treść nie budziła zastrzeżeń co do ich autentyczności i nie była kwestionowana przez strony postępowania.

Sąd dał wiarę przesłuchanym w sprawie świadkom, gdyż były spójne, logiczne i wzajemnie ze sobą korespondowały. Świadkowie E. S. i D. B. współpracowali z odwołującym przy prowadzeniu działalności gospodarczej, członkowie rodziny odwołującego, E. H. i R. H., mieli informacje o stanie spółki (...)Sp. j. na przełomie lat i jej pogarszającej się sytuacji finansowej. Również świadek W. W., który również prowadził działalność gospodarczą w zakresie świadczenia usług transportu, miał wiedzę w zakresie kłopotów finansowych spółki odwołującego. Z kolei świadek L. S. (1) wskazał okoliczności związane z zatrudnieniem odwołującego na przełomie lat 2011-2016. Za wiarygodne Sąd uznał również zeznania odwołującego, gdyż wskazywane przez niego okoliczności były zbieżne z faktami wynikającymi z zeznań świadków, a ponadto były szczegółowe.

Mając na względzie okoliczności sprawy oraz istotę sporu Sąd uznał zebrany materiał dowodowy za wystarczający do wydania rozstrzygnięcia.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie M. H. jest zasadne.

Spór w niniejszej sprawie dotyczył kwestii podlegania przez odwołującego ubezpieczeniom społecznym od dnia 1 maja 2008 r. Na mocy skarżonej decyzji organ rentowy ustalił, że odwołujący podlegał obowiązkowym ubezpieczeniom: emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej w okresie od 1 stycznia 1999 r. do 20 lipca 2008 r. oraz w kolejnych, poszczególnych okresach przypadających na lata 2008-2013. Z powyższym nie zgodził się odwołujący, który wskazał, że zaprzestał prowadzenia działalności gospodarczej w maju 2008 roku.

Zgodnie z treścią art. 6 ust. 1 pkt 5 i art. 12 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (t.j. Dz. U. z 2017 r. poz. 1778 ze zm.) obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym podlegają osoby fizyczne prowadzące działalność pozarolniczą. Za osobę prowadzącą pozarolniczą działalność uważa się m. in.

osobę prowadzącą pozarolniczą działalność gospodarczą na podstawie przepisów o działalności gospodarczej lub innych przepisów szczególnych (art. 8 ust. 6 pkt 1 u.s.u.s.). Obowiązek ubezpieczeń społecznych osoby prowadzącej pozarolniczą działalność gospodarczą powstaje z dniem rozpoczęcia działalności rodzącej obowiązek ubezpieczenia, a ustaje z dniem zaprzestania wykonywania tej działalności z wyłączeniem okresu, na który wykonywanie działalności zostało zawieszona na podstawie przepisów o swobodzie działalności gospodarczej (art. 13 pkt 4 u.s.u.s.).

Podstawowe znaczenie dla objęcia ubezpieczeniem społecznym z tytułu prowadzenia działalności pozarolniczej ma fakt rzeczywistego wykonywania - lub niewykonywania- tej działalności, na dodatek w sposób ciągły i o charakterze zarobkowym. Działalność gospodarcza to prawnie określona sytuacja, którą trzeba oceniać na podstawie zbadania konkretnych okoliczności faktycznych, wypełniających znamiona tej działalności lub ich niewypełniających. Prowadzenie działalności gospodarczej jest zatem kategorią obiektywną, niezależnie od tego, jak działalność tę ocenia sam prowadzący ją podmiot i jak ją nazywa oraz czy dopełnia ciężących na nim obowiązków z tą działalnością związanych, czy też nie (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z dnia 12 grudnia 2017 r. III AUa 260/17). Kwestie związane z formalnym zarejestrowaniem, wyrejestrowaniem, czy zgłaszaniem przerw w tej działalności mają pewne znaczenie w sferze dowodowej, ale nie przesądzają same w sobie o podleganiu obowiązkowi ubezpieczenia społecznego. Przepis art. 13 pkt 4 u.s.u.s. jednoznacznie kładzie nacisk na rozpoczęcie wykonywania pozarolniczej działalności i zaprzestanie wykonywania tej działalności, a nie na moment dokonania w ewidencji działalności gospodarczej stosownego wpisu o zarejestrowaniu działalności bądź jego wykreślenia. W konsekwencji obowiązkowi ubezpieczeń społecznych podlega osoba faktycznie prowadząca działalność gospodarczą (a więc wykonująca tę działalność),

a nie osoba jedynie figurująca w ewidencji działalności gospodarczej na podstawie uzyskanego wpisu, która działalności tej nie prowadzi (nie wykonuje). Ocena,

czy wykonywana jest działalność gospodarcza, należy przede wszystkim do sfery ustaleń faktycznych, a dopiero następnie do ich kwalifikacji prawnej (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 21 sierpnia 2017 r. III AUa 1075/16). Obowiązek ubezpieczenia osoby prowadzącej pozarolniczą działalność gospodarczą wynika z faktycznego prowadzenia tej działalności. Wykonywanie zaś pozarolniczej działalności gospodarczej to rzeczywista działalność zarobkowa, wykonywana w sposób zorganizowany i ciągły. Ciągłość działalności gospodarczej oznacza, że jest to względna stałość (stabilność) jej wykonywania, przy założeniu, iż nie jest to aktywność jednostkowa, sporadyczna. Decydujące znaczenie ma cecha polegająca na uczestnictwie w obrocie gospodarczym, zawodowy charakter tej działalności, powtarzalność podejmowanych działań i ukierunkowanie na reguły racjonalnego gospodarowania (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 28 czerwca 2017 r., III AUa 1391/16).

Skoro dla objęcia obowiązkowymi ubezpieczeniami społecznymi i wypadkowym decydujące znaczenie ma fakt rzeczywistego wykonywania (prowadzenia) działalności gospodarczej, to istota sporu w niniejszej sprawie koncentrowała się wokół ustalenia,

czy odwołujący M. H. po dniu 1 maja 2008 r. faktycznie prowadził działalność gospodarczą, czy też nie. Okoliczność ta miała kluczowe znaczenie dla stwierdzenia podlegania przez niego obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym i wypadkowemu.

Mając na względzie powyższe, w toku postępowania Sąd przeprowadził szereg dowodów z dokumentów i zeznań świadków oraz odwołującego i na tej podstawie ustalił,

że odwołujący M. H. zaprzestał prowadzenia działalności gospodarczej

na przełomie kwietnia i maja 2008 r. Przyczyną zakończenia prowadzenia działalności gospodarczej spółki (...) Sp. j. były problemy finansowe, które powstały już

w 2006 roku. Jak wynika z zeznań świadków w tym czasie doszło do zmian na rynku rosyjskim, utrudniających wykonywanie usług transportowych na obszarze Europy Wschodniej, a także niekorzystnych zmian w zakresie cen paliw i kursów walut.

Te okoliczności spowodowały zaburzenie płynności finansowej spółki i doprowadziły do jej zadłużenia – w pierwszej kolejności wobec kontrahentów dostarczających paliwo

do używanych przez spółkę samochodów, a następnie wobec Zakładu Ubezpieczeń Społecznych oraz Urzędu Skarbowego. Od 2007 roku spółka zaczęła notować straty, których nie była w stanie odrobić ze względu na utrzymującą się niekorzystną sytuację rynkową oraz wzrost cen paliw, a także mniejszą ilość zleceń. Skutkiem tych okoliczności było podjęcie decyzji o sprzedaży samochodów należących do spółki oraz rozwiązanie umów o pracę z zatrudnianymi pracownikami, co miało miejsce w lutym 2008 roku. Kulminacją negatywnych zmian finansowych spółki było podjęcie przez odwołującego i jego współniczki decyzji o ogłoszeniu upadłości i złożenie wniosku o upadłość w dniu 1 maja 2008 r.

Wobec dokonanych ustaleń faktycznych, zdaniem Sądu, twierdzenia odwołującego co do rzeczywistego zaprzestania prowadzenia działalności w maju 2008 roku należało uznać za zasadne. Podleganie ubezpieczeniom społecznym z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej jest bowiem zależne od jej prowadzenia, a więc podejmowania w ramach przedsiębiorstwa czynności nastawionych na cele zarobkowe. Tymczasem firma (...) Sp. j. przyjęła ostatnie zlecenie w styczniu 2008 roku, zaś już w lutym 2008 roku zwolniła pracowników i rozpoczęła proces sprzedaży należących do spółki ruchomości. Od 2009 roku spółka nie wykazuje żadnych obrotów finansowych; znajduje to potwierdzenie w przedłożonych do akt rentowych deklaracjach podatkowych, z których wynika, że na przełomie lat 2009-2012 spółka nie uzyskała żadnego przychodu i nie poniosła żadnych wydatków, jak również informacja z Urzędu Skarbowego, zgodnie z którą współnicy przedmiotowej spółki za powyższe lata deklarowali zerowe dochody i koszty uzyskania przychodu. Powyższe informacje znajdują również odzwierciedlenie w zeznaniach tak odwołującego, jak i jego współniczki E. S., którzy zgodnie wskazali, że działalność spółki została skutecznie zakończona na przełomie maja i kwietnia 2008 r. Również świadkowie, w tym członkowie rodziny odwołującego oraz osoby, które z nim współpracowały i kojarzyły go z prowadzonej działalności, w swoich zeznaniach wskazywali na fakt pogarszającej się sytuacji majątkowej spółki oraz ostatecznie podjęcie decyzji o zakończeniu działalności. W tych okolicznościach trudno przyjąć, aby odwołujący od tego czasu wykonywał jakiegokolwiek czynności związane z prowadzeniem działalności gospodarczej, skoro sytuacja ekonomiczna spółki oraz jej stan posiadania w istocie nie pozwalały na kontynuację działalności zgodnie z profilem spółki, jakim było świadczenie usług w zakresie transportu międzynarodowego. Spółka była zadłużona, nie posiadała pojazdów służących do transportu ani nie zatrudniała już kierowców do ich obsługi. Dodatkowo Sąd miał na uwadze, że dochód odwołującego już od 2009 roku pochodził z innego źródła niż działalność gospodarcza, a konkretnie z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę. Przesłuchani w sprawie świadkowie potwierdzili, że od połowy maja 2008 roku odwołujący wykonywał prace dorywcze, a następnie pracował w charakterze kierowcy w ramach stosunku pracy. Mając na względzie brak obrotów finansowych od 2009 roku okoliczność ta potwierdza, że odwołujący zakończył prowadzenie działalności gospodarczej i poszukiwał źródeł dochodu z innego tytułu.

Z tych też względów Sąd przychylił się do twierdzeń strony odwołującej, zgodnie z którymi za moment zaprzestania działalności gospodarczej należało uznać dzień złożenia w Sądzie Gospodarczym wniosku o ogłoszenie upadłości, tj. dzień 1 maja 2008 r. Podjęcie przez współników (...) Sp. j. decyzji o ogłoszeniu upadłości i złożenie stosownego wniosku w tym zakresie, zdaniem Sądu, należy uznać za kulminację okoliczności prowadzących do zakończenia prowadzenia działalności gospodarczej. Fakt, że do ogłoszenia upadłości nie doszło ze względu na brak środków finansowych na jej przeprowadzenie, jak również okoliczność, że spółka w dalszym ciągu widnieje w Krajowym Rejestrze Sądowym nie może przesądzać o tym, czy działalność jest prowadzona, czy też nie, bowiem wpis do KRS, zgodnie z art. 17 ustawy z dnia 20 sierpnia 1997 r. o Krajowym Rejestrze Sądowym (t.j. Dz. U. z 2017 r. poz. 700), ma jedynie charakter deklaratoryjny, co oznacza, iż tworzy on domniemanie, że działalność wpisana do rejestru jest prowadzona; ustanowione w tym przepisie domniemanie uważa się za domniemanie prawne w rozumieniu art. 234 k.p.c., zatem wiąże sąd w postępowaniu cywilnym, z tym, że może ono być obalone (por. wyrok Sądu Najwyższego z 14 marca 2012 r. II CSK 328/11).

W ocenie Sądu Okręgowego odwołujący powyższego dokonał przedstawiając liczne dowody wskazujące w sposób jednoznaczny, że prowadzenie działalności gospodarczej zostało definitywnie zakończone, sam zaś odwołujący nie ma dalszego zamiaru jej prowadzenia.

Wobec opisanych ustaleń Sąd Okręgowy uznał odwołanie M. H.

za zasadne i w oparciu o art. 477⁽¹⁴⁾ § 2 k.p.c. w punkcie 1 wyroku zmienił zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, stwierdzając, że odwołujący jako wspólnik (...) Sp. j. nie podlega obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym oraz wypadkowemu w okresach wskazanych w zaskarżonej decyzji. W ocenie Sądu odwołujący wraz ze wspólnikiem skutecznie zaprzestali prowadzenia ww. działalności pozarolniczej z dniem 1 maja 2008 roku, a tym samym od tego dnia przestał istnieć tytuł jego ubezpieczenia określony w art. 6 ust. 1 pkt 5 ustawy systemowej.

W punkcie 2 sentencji wyroku Sąd Okręgowy rozstrzygnął o kosztach procesu na podstawie art. 98 § 1 i 2 k.p.c., zasądzając od organu rentowego na rzecz odwołującego kwotę 360 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego, ustaloną w oparciu o § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie w brzmieniu aktualnym na dzień wniesienia odwołania (Dz. U. z 2015 r. poz. 1800).

Zarządzenie: (...)

(...)